

Když klid je hluk

Je šílené, jak rychle se změní život během jednoho roku. Když dívám se zpět na fotografie svého normálního života, připadá mi zvláštní, že ta daná osoba jsem stále já. Ztratila jsem pojem o čase, o identitě a smyslu života.

Jsou to už čtyři týdny od doby, kdy jsem promluvila s někým v reálném životě kromě své mamky. Strávila jsem každý den v malém bytě se vším, co potřebuju k přežití. Nejprve jsem si myslela, že budu mít konečně čas si splnit své sny, na které jsem doposud neměla čas. Avšak postupně jsem zjistila, že 24 hodin na den nestačí. Mám pocit, že plavu v nekonečném oceánu. Pokaždé, když otevřu oči, nic se nemění a mé dny pokračují stále stejně. Vše ubíhá pomalu a zároveň hodně rychle. Je to jako horská dráha. V jeden moment chci vše změnit, a být za vše vděčná. Jindy zase ležím pouze na jednom místě a mé tělo se stává součástí postele.

Přestože žiju ve svém komfortu, tak mám stále pocit, že žiju pouze ve snu. Chybí mi přátelé, příroda a vůbec spousta těch nejmenších okolností. Chybí mi možnost procházet každý den přírodou a pozorovat, jak nádherně se probouzí. Chybí mi možnost smát se s přáteli. Chybí mi i smích a řev malých dětí dovádějících na hřišti. Chybí mi motivace vstávat každé ráno. Přestože jsem v bezpečí doma, tak mi stále chybí kus mě samotné.

Avšak co mi nejvíce chybí, je rozptýlení od vlastních myšlenek. Denně je má mysl napadena úzkostí a vymyšlenými příběhy. Přichází to jak bouřka. Nejprve jsou černá mračna a ticho, ale když najednou bouře přijde, malý byt už není dostatečně bezpečným pro mou mysl i mé tělo.

Každý den sleduji, jak počet nakažených vzrůstá a strach i úzkost mě svírají do náruče. Hřbitov se stává domovem pro víc a více duší. Lidé ztrácejí své milované a další také umírají s nevyslovenými myšlenkami.

Dříve jsem se ptala sama sebe, kdy se vše vrátí zpět do normálu. Teď má pouhá otázka zní: Opravdu se vše vrátí vůbec do normálu?

Lenka Duongová